

Motion till riksdagen

1988/89:Sk380

av Karin Starrin och Lennart Brunander (båda c)

Överföring av medel från investeringskonton till pensionsförsäkringar

Sedan inkomståret 1979 har bl. a. lantbrukare haft möjlighet att avsätta en del av nettointäkten till allmän investeringsreserv. Ett bakomliggande motiv för denna lagstiftning har varit att ge fysiska personer som bedriver jordbruk motsvarande möjligheter som aktiebolag att göra avsättningar för framtida investeringar. Avsättningar för framtida investeringar har fått göras med minst 10 000 kr/år och högst ett belopp motsvarande halva nettointäkten av förvärvskällan. Beloppet skall insättas på ett särskilt bankkonto, s. k. allmänt investeringskonto. Avdrag för avsättning medges inte om den skattskyldige gör insättning på skogs- eller skogsskadekonto för beskattningsåret för den aktuella förvärvskällan. De pengar som sätts in på kontot har fått tas i anspråk för bl. a. följande ändamål:

1. Reparations- och underhållsarbeten på byggnader utom bostadsbyggnader och för avskrivning av ny-, till- och ombyggnad av sådana byggnader.
2. Inventarier, dock inte begagnade.
3. Främjande av skogsbruk eller underhåll av markanläggning eller anskaffning av markanläggning.

Det belopp som sätts in på investeringskonton måste disponeras inom 7 år. För närvarande finns ca 1,5 miljarder kr. i dessa investeringskonton. De största avsättningarna har gjorts från 1982 och framåt, vilket betyder att stora belopp är tillgängliga för investeringar.

Inom lantbruket har under senare år en stark ambition funnits att minska produktionsresurserna för såväl animalie- som spannmålsproduktion. Med dessa investeringsreserver finns nu en uppenbar risk att de avsatta medlen kommer att investeras i animalieproduktionen. Systemet med investeringsreserv kan då bidra till att vi får förnyade balansproblem inom vissa produktionsgrenar. Felaktigt gjorda investeringar drabbar dock inte alltid det enskilda företaget. En med skatteregler stimulerad investering kan tvärtom vara gynnsam för det enskilda företaget men ogynnsam för näringen som helhet. Något större behov av kapacitetsutbyggnad inom animalieproduktionen finns för närvarande inte. Skattereglerna kan medföra att investeringen görs trots att det företags- och sektorekonomiskt är olämpligt.

Villkoren för lantbrukaren och lantbruksföretaget kännetecknas av en hög kapitalintensitet och därmed åtföljande låg nettointäkt. Enligt deklarationsundersökningen redovisar ett lantbruksföretag med en arbetsinsats av 4 000–5 599 timmar en total nettointäkt på 110 000 kr. Denna nettointäkt skall delas på två makar vilket ger 55 000 kr. till vardera maken. Efter avdrag

ett basbelopp återstår ca 29 000 kr. som ATP-grundande inkomst.

Mot. 1988/89

Sk380

Det torde vara utomordentligt angeläget att för lantbruket tillskapa bättre pensionsvillkor. Som framgår av de ovan redovisade statistiska uppgifterna är detta ofta inte möjligt i normala lantbruksföretag. Det är därför angeläget att på olika sätt förstärka möjligheterna till goda pensionsförhållanden för jordbrukarna. En av dessa möjligheter är att tillåta att investeringsreserverna får tas i anspråk också för tecknande av pensionsförsäkringar. På detta sätt kan flera fördelar vinnas. Risken för samhälls- och/eller företagsekonomiskt felaktiga investeringar begränsas, jordbrukarna kan få bättre pensionsförhållanden och ett långsiktigt sparande uppmuntras.

Hemställan

Med anledning av vad i motionen anförts hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om möjligheten att överföra medel från investeringskonton till pensionsförsäkringar.

Stockholm den 23 januari 1989

Karin Starrin (c)